

ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК

ОРГАН НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА
СЕДМИЧНИК ЗА РЕЛИГИОЗНА И ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНА ПРОСВЕТА

НА ДОБЪР ЧАС, МЛАДИ ЛЕВИТИ!

СЛОВО-ПРИВЕТСТВИЕ НА НЕГОВО ВИСОКОПРЕОСВЕЩЕНСТВО СВ. ВРАЧАНСКИЯ МИТРОПОЛИТ
ПАИСИЙ, ПРОИЗНЕСЕНО В СЕМИНАРСКИЯ ХРАМ, ГАРА ЧЕРЕПИШ, НА ГОДИШНИЯ АКТ НА ЗРЕ-
ЛОСТНИЦИТЕ — 17 ЮНИ 1956 ГОДИНА

(По стенограма)

От страна на Негово Светейшество, от страна на Св. Синод на св. ни Църква и от мое име сърдечно ви поздравявам с тоя щастлив завършек на учебната година.

Виждам, че успехът, както и поведението на учениците в Духовната семинария през тая учебна година са по-високи, отколкото другите години. Това показва, че учителите и възпитателите са полагали особено усърдие в преподаването и възпитаването и че учениците с ревност и прилежание са се учили и през тази година. А всичко това радва Св. Синод на св. ни Църква, който полага в рамките на възможностите всички грижи за все по-голямо подобрене на условията в нашата мила и скъпа семинария, та по-успешно учителите да могат да изпълняват своя учителски и възпитателски дълг, а също и учениците, при по-добри условия, да се учат и възпитават, за да станат утре добре подготвени служители на св. ни Църква, и като служители на св. ни Църква по-плодотворно да служат на нашия народ. Св. Синод всяка година, според възможностите, подобрява условията в семинарията, и през изтеклата учебна година се извърши доста много за подобряване на тия условия. Ние се надяваме, че с ценното и усърдно съдействие, което всякога е било давано за нашите духовни и учебни заведения от страна на Комитета при Министерския съвет по въпросите на Българската православна църква, тези условия ще продължават да се подобряват, за да постигнем онова, което трябва да се извърши, за да имате наистина най-добрите условия, които ще ви позволят да се готвите с по-голяма радост и постижения за това-важно ваше утрешно служение на св. Църква и на народа.

Драги ученици,

Вие чухте от хубавите напътствени слова на вашия ректор наставленията, които ще са ви необходими за през ваканцията ви. Скъпете времето, като заедно с почивката вършете и полезното дело в подпомагане на вашите семейства, особено вие, които сте от селата. Така с освежени физически и духовни сили да се върнете в семинарията и с още по-голям успех да продължите вашето учение.

Драги възпитаници на нашата Духовна семинария,

Вие, които днес след петгодишно учение престапвате нейния праг, за да излезете в живота, по-

лучавате вече и свидетелство за вашата средношколска зрялост. През тия пет години вие показахте похвално усърдие и това ни радва и укрепява в нас надеждата, че със същото усърдие и със същата ревност ще продължавате да се усъвършенствувате в богословската наука, а особено да укрепвате в духа на християнския живот. Повечето от вас отук ще отидете да продължите образованието си в нашата Духовна академия. Много ще съжаляваме, ако условията не позволяват и тая година всички, които завършите семинарията и желаете да продължите вашето образование, да бъдете приети в Духовната академия. Но все пак вратите на Духовната академия ще бъдат отворени и за тия, които не биха могли да постъпят в нея, защото след ръкоположението им в духовно звание, те ще имат възможност да получат висше богословско образование като задочници. Ние се надяваме обаче, че с помощта на правителството ще бъде възможно в бъдеще всички семинаристи да могат да постъпват веднага и в Духовната академия.

Драги абитуриенти,

Вие чухте топлите напътствия, които ви даде Негово Преосвещенство вашият досегашен ректор. Аз бих искал само малко да прибавя. Вие излизате сега вече с по-голяма зрялост, за да продължите вашето образование и укрепване в нравствените начала на св. православна вяра. Аз бих искал да ви припомня и да ви препоръчам да не забравяте и да имате като ръководно начало в живота думите на Господа Исуса Христа, Който, когато разглеждаше въпроса за грижите на хората тук на земята — за различните грижи за тялото през тоя земен живот — каза: „Търсете по-напред царството на Бога и Неговата правда и всичко това“, всичко друго, което е нужно, което е потребно, за да живеете щастливо и радостно тук на земята, „ще ви бъде придадено“. Исус Христос, като се разделяше със Своите ученици в Своята прощална реч каза, че всичко, което е направил, го прави, за да имат радост в живота, и радостта им да бъде пълна. Исус Христос желае ние и тук на земята да бъдем щастливи, да бъдем радостни и в Негово име нашата радост да бъде пълна. Затова Той каза: „Търсете по-напред царството на Бога и Неговата правда“, царството на мира, на социалната правда, на братството, на единомислието, на любовта. Да търсим царството Божие на земята и Неговата правда, това ще рече да

се стремим, драги абитуриенти, да полагаме всички сили за изграждането на земния рай тук на земята, за да заслужим и небесния рай — вечния живот. Да търсим по-напред царството на Бога, значи да търсим Бога, да бъдем в Господа Исуса Христа. Като бъдем в Бога така, както пръчките лозови са в лозата, с Божиите благодатни сили да работим, да се развиваме, да служим Богу, да полагаме всички наши усилия и дарования за доброто, за преуспяването на другите, за процъфтяването на обществото, в което живеем, на народа, чиито синове сме ние. Търсете царството на Бога, за да оделотворявате в живота си Божията правда с любов към всички, с мир към всички. И така, вие ще бъдете добри служители на св. ни Църква, а също така и добри чада на нашия народ, добри граждани на нашата държава, на нашата Народна република България. Така вие ще изпълните вашите задължения към св. ни Църква, към Бога и към народа ни. И като изпълнявате всякога тия задължения, като търсите царството на Бога и Неговата правда, което е ваш дълг, вие ще имате радост и нищо в света не ще може да помрачи тая ваша ра-

дост в искреното усърдие и всежертвено служение на св. ни Църква и чрез нея на нашия народ, и тогава всичко друго, което е нужно, за да бъдете щастливи, Господ Бог ще ви придаде.

Драги ученици,

Радва ни също и вашето ревностно участие в спорта. Следвайте установеното от древност правило „Менс сана ин корпоре сано“. Заедно с духа укрепвайте и калявайте и тялото, та със здрав дух и силни мускули в самоотвержено родолюбие да привнесете в най-висока мярка вашия дял в изграждане всеобщия възход и благоденствие на народа ни.

Ние се възхищаваме от големите ви постижения в спорта, въпреки че спортувате почти при невъзможни условия, а това е и свидетелство за вашето високо и пламенно родолюбие. Аз мисля, че бих могъл да ви зарадвам с обещанието, че догодина ще имате на разположение подходящо игрище.

Нека Божието благословение и благодат да бъдат и да пребъдват над вас, възлюбени абитуриенти, бъдещи добри служители на нашата св. Църква, на нашия народ. АМИН.

Нашето призвание

То е да бъдем вдъхновени изповедници Христови. С думи, дела и подвизи да свидетелствуваме, че сме Христови. Себеотдайна, жертвено да служим Богу. За нас, пастирите, това значи всякога възторжено да се стремим към съвършената правда, обич и истина, да живеем в Евангелието Христово, да виждаме чист и светъл духовния си лик в огледалото на Църквата Христова. Ето въздухът, храната, слънцето на действителното ни преуспяване, възвисяване и прославяне.

Всеки да вижда у нас Божии служители, Христови пастири. Не само вярващите, а и мирогледните наши противници да виждат у всекиго от нас свещеника, духовника, който ревниво бди на моралния си авторитет, който очевидно се стреми да хармонизира проповедта от църковния амвон с делата и отношенията си във всекидневния свой живот.

Да, не само в църква, не само в цялостната ни богослужебно-благовестническа и душепечителна дейност всички трябва да виждат яркия духовен светилник, Христовия пастир. И извън премите ни задължения ние сме призвани навсякъде — и още повече в общение с обявилите се против вярата — да светим с евангелския си живот, с делата на Христовата любов и саможертва. И тъкмо затова, за да не опетним и помрачим духовния си лик, без колебания, с отвращение трябва да бягаме от съблазните и пороците. Защото нищо друго не целят пороците и грехът, освен да прелъстят и поразят пастира, и се разпръснат овците (Марк. 14:27).

Ние сме призвани да бдим да не съблазним никого от най-малките наши братя, които винаги са жадни да видят в наше лице едва ли не Самого Христа! Тези наши братя са не само наши духовни чедра, но с ревността си към християнското благочестие и смирение те са наши огледала и будилници. Затова ако поради немара или позорящо ни деяние смутим душите им и разколебаем устоите на вярата им, ние взимаме върху си страшна отговорност. И богосъзерцателят-пророк Иезикиил казва: „Ако

праведник отстъпи от правдата си и постъпи беззаконно... и умре, то, ако не си ги вразумявал, той ще умре поради греха си, и не ще му се припомнят праведните му дела, що е вършил; но кръвта му аз ще подиря от твоите ръце“ (Иез. 3:20). Ако пророкът тъй предупреждава израилските ветхозаветни пастири, колко повече това предупреждение се отнася за нас, Христовите пастири!

Бихме ли дори помислили, че някъде в облаците, откъснат от земята и живота, е нашият идеал? Миллиони изповедници и мъченици Христови ще се опълчат срещу ни и най-справедливо ще ни изобличат и осъдят. Езически мъдрещи и властници се отдадоха до мъченическа кончина в служба на Христовата мъдрост и сила! С душа и сърце поробили се на земните наслади и красоти изповядаха: „Око не е виждало, ухо не е чувало и човеку на ум не е идвало това, що Бог е приготвил за ония, които Го обичат“ (1 Кор. 2:9). Върли гонители и убийци Христови с молитва коленичиха в подножието на Разпятието Му и гръмка Го призоваха за едничък свой Спасител и Господ. И от две хиляди години насам в по-голям или по-малък мащаб тази действителност е винаги на лице. Нима ние, съвременните Христови пастири, ще започнем с дух, а ще завършим с плът?! (Гал. 3:3).

Наистина ние сме в света, но нашето упование е отвъд света — „нашето живелище е на небесата“ (Филип. 3:20). Затова нашият път трябва да води към храма Божи, към събранията на чевоколубците и домовете на-страдащите и обезкуражените.

Призвани сме да оправдаем името си и на народни пастири. Ето защо не бива и не можем да се чуждим от болките и нуждите на народа. Ще рече, с всички сили трябва да сътрудничим и за материалното благоденствие на пасомите си. Да ги увещаваме към трудолюбие, което строи и осъществява стопанска и социална правда. Именно тая правда ревностно благовести и делотвори добрият Христов пастир.

Над всичко обаче ние сме призваните миротворци в света. Великият апостол Павел ни увещава: „Мир Божи да царя в сърцата ви; към него сте и призвани в едно тяло“ (Кол. 3:15). Да насаждаме мир под напора на сърдечните си вълнения! Из нас да блика като неизтощим източник проповедта за мира между народите, на първо място — за мира между гражданите на народа ни. Никои както християнина не жадува за мир и никои както него не го оделотворява, защото оръжията на Христовото воюване са само обич и мир. Затова и в борбата за мир, на челно място са повикани Христовите пастири!

Нашето служение в храма Божи ни дава сили за цялостната ни духовно-обществена дейност, което ще рече — с душа и сърце да свещенодействуваме. И в неделни, и в църковно-празнични дни да отслужваме св. Литургия. Дори при най-неблагоприятни условия добрият пастир ще намери благоприятни възможности за църковната си богослужба. Оттук

с молитва и благовестие ние зовем към братолюбие, към жертвена служба народу, както ни повелява и св. Апостол: „Отдавайте всекому, каквото сте длъжни: комуто данък — данък; комуто берия — берия; комуто страх — страх; комуто чест — чест. Не дължете никому нищо, освен взаимна любов; защото който люби другите, изпълнил е закона“ (Римл. 13:7—8).

Винаги окриляни и подкрепяни от Божията благодат, след службата в храма, ние получаваме мъдрост и сила да изпълним както подобава най-плодотворно обществено-родолюбивото си служение.

Това е нашето призвание — в храма и вън от храма, във всеки дом, при всяка среща, навсякъде и преди всичко в храма на сърцето и съвестта си да служим достойно на Христа Бога и Църквата Му. Тогава достойно, плодоносно ще служим и на народа.

Ик. П. Попалександров

Божии имена и тяхното значение в Стария завет

При частни беседи с духовни лица върху различни въпроси из областта на старозаветната библейска наука, често е ставало дума и за различните имена, с които Бог е известен на старозаветния човек. И наистина има какво да се каже по този въпрос, особено като се имат пред вид две важни обстоятелства: първо, че в българската Библия не винаги точно са предадени и навсякъде еднакво са преведени еврейските Божии имена и, второ, че еврейските названия по-пълно и съвсем ясно изразяват дълбокия смисъл на всяко едно от тях.

Накратко, доколкото е възможно в рамките на една обикновена статия, искам да дам някои кратки сведения по този въпрос, като имам пред вид оригиналния текст.

Старозаветният човек по много и различни начини се обръщал към Бога, в зависимост от настроението и духовните си нужди: да Го възвеличи, омилостиви, да Го призове за помощник и покровител, или пък да Му благодари за оказани милости. Но в случая човек назовава Бога така, както син би се обръщал към любящ и грижовен баща. Ние няма да се спираме върху тези епитети-обращения, а само върху ония Божии имена, които се срещат като общоприети в цялата старозаветна писменост.

1. ЕЛ. Това име е общосемитическо. То служи като родово, нарицателно име за Бога, като нещо съвсем различно от човека (Ос. 11:9, Изх. 28:2). Затова и в Библията то е употребено както по отношение на боговете на езическите народи, така и за истинския Бог. В последния случай обаче то винаги се употребява с определителен член (т. е. известният, определеният, единият Бог) или пък, както всяко нарицателно име, има свои определения: Бог на вечността (Бит. 21:33), Бог Всевишен (Бит. 14:18), Бог на славата (Пс. 28:3), Бог на въздаянието (Пс. 94:1), Бог жив, Бог на боговете и т. н.

Относно етимологичното значение на това име има най-различни мнения в зависимост от това, кой езиковед от какъв корен го произвежда: силен съм; преден, пръв съм; оня, към когото съм устремен, към когото се обръщам; убежище, прибежище. За отбелязване е, че ЕЛ (в бълг. под формата на — ил) е влязло като съставна част на доста собствени еврейски имена: Самуил, Гавриил, Натаниил, Елеазар и др.

Множествено число — ЕЛИМ — се среща, най-вече, за обозначаване на езическите божества (ср. Изх. 15:11; Дан. 11:36), но и за висши духовни сили (синове Божии, Пс. 29:1);

2. ЕЛОАХ. По произход и смисъл това Божие име е много сходно с първото, но с тази разлика, че се употребява не само като родово понятие (Ис. 18:32; Изх. 28:2), но и като собствено име на истинския Бог (Втзк. 32:15; Пс. 50:22; 139:19; Авак. 3:3).

Произходът на това име, с доста голямо основание, се свързва с арабския глагол АЛИХА — боя се, поради което ЕЛОАХ би значило: обект на страх, или защита, опора пред страх. В Бит. 31:42, 53 Бог се назовава „Страхът на Исаака“;

3. ЕЛОХИМ. Като граматична форма, то е мн. число от ЕЛОАХ, а според други — от ЕЛ. Това име, в сравнение с първите две, се употребява много по-често. Понякога, макар и много рядко, то изразява и численна множественост, но само по отношение на езическите богове (Изх. 18:11; Втзк. 10:17). Във всички други случаи то има значение на единствено число, поради което и сказуемото и определеното му се поставят винаги в единствено число (с изключение на 2—3 места). Множествената форма на Елохим (подобно на АДОНИМ, БААЛИМ, в академски ИЛАНИ и др.) се приема от болшинството автори по еврейски език като особена езикова употреба, чрез която се изразява особената почит към даден обект, т. е. в случая имаме т. н. множествено число за величие. Името ЕЛОХИМ се употребява за означаване на божество въобще (Втзк. 4:33), езически определен бог (Съд. 11:24), божествено същество (Съд. 13:22), но изключително означава единствения Бог Израилев. Със същото име езичниците назовават Бога на израилтяните, когато искат да подчертаят, че Той е един единствен.

Чрез името ЕЛОХИМ старозаветният човек е подчертавал повече идеята за Бога като Творец и Всемогъщ. ЕЛОХИМ е всемогъщество, което човек не може да достигне, и затова напълно задоволява религиозната му представа за всемогеща сила;

4. ИАХВЕ. Това е много употребимо име и стои изключително като собствено име на Бога Израилев. Относно древното произношение на четирите съгласни (тетраграма), с които в еврейски език се пише това име, няма запазено автентично предаване. Поради особената почит към същинското име на Бога и присленото тълкуване на Лев. 24:11—16 и Изх. 6:3 от страна на иудейските книжовници, още от твърде ранно време в м. ИАХВЕ израилтяните произнасяли АДОНАИ и ЕЛОХИМ. Иахве се изговаряло само от свещениците в храма при т. н. свещенически благословии (Числ. 6:24—26). Но след смъртта на първосвещеника Симон Праведни (3 в. пр. Хр.) Иахве произнасял само първосвещеникът и тр. в деня на Ошценето (Талм., сед. Моед, тракт. Иома, 3:8; 4:2; 6:2). Поради тази именно причина под тетраграмата започнали да поставят, в пунктирните текстове, гласните знаци, чрез които огласявали съгласните на названията АДОНАИ и ЕЛОХИМ. От това, на пръв поглед, тетраграмата би трябвало да произнесем като ИЕХОВА, както и, съвсем неоснователно, започнали да четат това име християнските учени от 15 (а може би и от 14) век. За сегашното произношение — ИАХВЕ — има главно две основания:

1) свидетелството на древните църковни писатели като блаж. Теодорит, Климент Александрийски, Епифаний, блаж. Иероним и др., които ни предават чрез гръцка транскрипция начина на произнасяне това Божие име от тяхно време, а именно като: Иавѐ, Иауѐ, Иаѐ и др. подобни; 2) запазената съкратена форма от тетраграмата в някои собствени стари имена: Иавенатаи, Натанаиав и други.

Относно смисъла на това име, което се изяснява като минало несвършено време от глагола ХАВА (според по-старите евангелисти от ХАИЯ — съм), взет в основния му или причинен залог, мненията, макар и слабо, се различават. Схваща ли се Иахве като производна форма от основния залог (Кал), то, в съгласие с изясненето на това име в Изх. 3:14, като превод се предлага: вечно съществуващ; този, който винаги е един и същ; проявяващият се; съществуващ и помагач. Ако пък се произведе от причинния залог (Хифил), трябва да приемем значението: извикващ съществуване, т. е. творец.

Иудейското предание, като счита ИАХВЕ за най-свето и типично собствено име на Бога, учи, че тетраграмата е извая: а) на притежание от страна на Бога на собствено име, като личност, в отличие от нарицателните Му имена и епитети, общи с тия на другите езически божества; б) на самото същество на Бога и абсолютното Му битие, а не на отделните Му качества и свойства.

В старозаветната писменост това Божие име се употребява, когато трябва да се подчертае, че Бог е личност (Изх. 3:14); че Той е съществуващ, т. е. вечен, безначален, безконечен и неизменен (Вит. 21:33; Пс. 134:13; 101:13; Ис. 40:28; 41:4; 43:23; 44:6; Мал. 3:6 и др.); че е жив, т. е. Сам обладава истинския живот и, като проявяващ Себе Си в природата и историята, дава начало на всеки живот (Числ. 14:21, 28; Втзк. 32:40; 5:13; Иер. 10:10; 46:18; Нов. 27:2); че е Творец на света и човека и техен промислител (Пс. 103:29—30; 135:4—26).

5. АДОНаИ. Една не съвсем чисто срещаща се форма за Божие име. Употребява се само по отношение на Бога Израилев. В същност, това е множествено число за величие от АДОН, съединено с притежателния суфикс за 1 лице единствено число, и затова означава: „Господ мой“ и стои само в речи КЪМ и ЗА Бога Израилев. Има случаи, когато суфикса остава без значение и Адонаи се схваща като собствено име на Бога (3 Цар. 3:10; Иез. 13:19). 70-те го превеждат само чрез Кирнос (Господ, господар).

Етимологията на тази дума е непозната, но като имаме пред вид значението на корена АДАН, равнозначен на ДУН — господствувам, господарувам, силен съм — ще трябва да приемем, че 70-те правилно са схванали и предали древната традиция за значението на АДОНаИ;

6. ШАДАИ. Това име се среща самостоятелно само в поетичните книги, а в другите повече съчетано с ЕЛ. (Ел Шадаи). Навсякъде обаче то се явява като собствено име на Бога, макар и по смисъл да отразява повече Негово свойство (Вит. 49:25; Числ. 24:4, 16; Рут. 1:20—21; Пс. 68:15; 91:1; Ис. 13:6). Срещаме го и като съставка на собствени имена: Аммишадаи, Цуришадаи и др.

Значението му е спорно. Все пак, с достатъчни основания можем да приемем, че е производно от глагола ШАДАД — силен, всемогъщ. Места като Ис. 13:6; Йоил. 1:15 и др. ясно посочват, че в по-късно време израилтяните нанстина са влагали такава идея в това име. 70-те също така превеждат с пантократор — всемогъщ;

7. САВАОТ (евр. Цеваот) се среща най-вече в книгите за царете, Исая, Иеремия и 12-те малки пророци (без прор. Йоил, Авдий и Иона). В псалмите се среща най-вече във връзка с тетраграмата.

Саваот правилно се изяснява като Господ на воинствата, Господар на небесните сили, предводител на войските на Израиля и повелител на света.

Проф. Б. Пилеров

Великото дело на светите първовърховни апостоли Петра и Павла

Множество имена на велики люде сияят с ореола на неуважваща слава през вековете. Такива имена е съхранила и историята на св. ни Църква. Тя свидетелствува за плеада ревности, всепредани на църковното дело воини Христоси; дейци с изключителни таланти и подвизи, посветили целия си живот в жертвено служение на Бога и Църквата. Централно място сред тези великани на духа заемат светите апостоли Петър и Павел. Пред тяхната дейност в удивление и признателност се прекланя целият християнски свят.

Галилейският рибар Симон (заедно с брат си Андрей) пръв се удостои да чуе благия призив за следовничество на Христа Спасителя. Той веднага оставил рибарската мрежа и ревностно последвал Божествения Учител, за да стане Негов предан апостол, „ловец на човеци“, велик мисионер и устроител на Христовата църква (Мат. 4:18—20). Св. ап. Петър неведнаж засвидетелствувал своята непоклонна вяра в Христа (ср. Мат. 16:13—18), своята любов и преданост към Него (ср. Мат. 14:28; 26:33—35; Йоан. 6:67—68). Спасителят високо оценил тази вяра и преданост на св. апостол, когото удостоил с думите: „Ти си Петър (камък) и на тоя камък ще съградя Църквата Си, и портите адави няма да ѝ надделеят“ (Мат. 16:18) и още: „Ще ти дам ключовете на Царството небесно, и каквото свържеш на земята, ще бъде свързано на небесата; и каквото развържеш на земята, ще бъде развързано на небесата“ (Мат. 16:19). Св. ап. Петър бил един от тримата избрани свидетели на славното Преображение Господне (Мат. 17:1—7). Той ревностно следвал Христа Господа през всичките дни на Неговия земен живот. Ап. Петър (заедно със Заведеевите синове) бил избран от Исуса Христа да сподели Неговата скръб в Гетсиманската градина в навечерието на гървавите Му изпитания и последен да се раздели с любимия Учител (Мат. 26:36—75). Нанстина, преданият апостол проявил и малодушие, като трикратно се отрекъл от Христа по време на съда при Канафа (Мат. 26:57—74). Това свое малодушие обаче той изкупил с горещи създи (Мат. 26:75) и

множество неподражаеми подвизи на вяра и християнско мъжество.

Св. ап. Петър взел огромен дял в основоположната работа по устрояване и ръководене на Църквата Христова. Под негово ръководство се извършил изборът на 12-ти апостол Матия (Деян. 1:15—26). Своята ръководна организаторска роля той проявил и на първата християнска Петдесетница (33) — рождения ден на Църквата Христова. След получаване благодатните дарове на Духа Светаго, св. ап. Петър се изправил с Единдесетте и издигнал глас за слово към изумения народ. Хилядите слушатели с притаен дъх слушали убедителната реч, която прониквала направо в сърцата им. Св. апостол смело заговорил за Исуса Назарянина — обещания Месия, засвидетелствувал с много чудеса и личби пред народа, убит, но славно възкръснал от мъртвите, възнесъл се на небесата и седнал отдясно на Бога-Отца. Той убедително изяснил на слушателите смисъла на случилото се събитие — кръщенето на апостолите с Дух Свети. Силата, безстрашието и убедителността на апостолското слово пленили сърцата на народа. В този ден повярвали в Христа и с радост се кръстили около 3000 души (Деян. 2:1—41). Това бил първият плод на християнската мисионерска дейност. От този ден евангелската проповед наченала победния си ход. Преданието съобщава, че светите апостоли разделили света помежду си чрез жребие и тръгнали да проповядват Евангелието. Тяхната ревност в благовестието, осенена с благодатните сили на Св. Дух, дала обилни плодове (Сократ, Църк. история, кн. I, гл. 19; ср. Гал. 2:7—10; Мат. 28:19—20; Лук. 10:1; 1 Кор. 9:5; Деян. 2:47; 5:12—14, 21, 29, 40—42; 6:7). При храмовите врати в Иерусалим св. ап. Петър по чудесен начин издървил хром от майчина утроба. В резултат на чудото и пламенното слово на апостола — за Разпнатия и Възкръснал Христос (Деян. 3:1—26), мнозина повярвали в Христа, тъй че броят на мъжете християни още в първите дни достигнал до 5000 души (Деян. 4:4). Никакво противодействие не могло да спре християнската проповед. Дееспособният свидетелствува, че св. ап. Петър и другите апостоли дързно-

вено посрещнали заплахите на Синедриона и не спрели своето благовестие за Христа, заявявайки, че ще се покоряват повече на Бога, нежели на хората (Деян. 4:19; 5:29).

Дееписателят съобщава, че св. ап. Петър (заедно със св. Иоан Богослов) проповядвал Евангелието в Самария (Деян. 8:14—25). Същият апостол с голям успех проповядвал и по Сирийско-Финикийския бряг — в Лида, Иония и Кесария (Деян. 9:32—10:48). В Кесария той кръстил стотника Корнилий с целия му дом и отворил вратата за влизане на езичниците в Църквата (Деян. 10 гл.; ср. Евс. Кесарийски, там, II, 3, 3) Ап. Петър положил мисионерски грижи и за иудеите, разсеяни в Понт, Галатия, Витиния, Кападокия и Асия (Евс. Кесарийски, там, III, 1, 2). До тези християнски общини е адресирано неговото първо съборно послание. Тук авторът отечески наставлява християните и ги подготвя да понасят търпеливо гоненията. Във второто си съборно послание, той също така с любов и ревност напътствува вярващите, предпазвайки ги от лъжеучения и заблуди.

Към 44 година Ирод Агрипа хвърлил ап. Петра в тъмница и имал намерение да го погуби (както погубил Иакова Заведеев). Св. апостол обаче бил освободен по чудесен начин от тъмницата и напуснал Иерусалим (Деян. 12:3—19). Наскоро след това той отново се завръща в свещения град. Със своя авторитет и усърдна дейност по време на Апостолския събор (51), ап. Петър допринесъл върше много за определяне отношенията между иудео-християните и езичниците-християни и за урегулиране живота на Църквата по това време.

Своята всепредана служба на св. Църква, ап. Петър завършил с мисионерство в Рим — столицата на империята (Евс. Кесарийски, там, II, 14). Тук, по време на жестокото Нероново гонение, в 67 година той бил осъден на мъченическа кръстна смърт. Считайки се обаче недостоен да приеме едъква смърт с Христа Господа, той пожелал да бъде разпнат на кръста с главата надолу (Евс. Кесарийски, пак там, II, 25, 4—8; III, 1, 2). Какво християнско съзнание, каква пламенна вяра, любов, преданост и героизъм!

* * *

Необозримо е делото и на другия първоверховен апостол, несравним мисионер и организатор на Христовата църква, св. Павел.

Отначало той се зовел Савел Роден бил в началото на I век в гр. Тарс (Киликия — Мала Азия), където по това време цъфтяла елинска култура. Родителите му били иудеи от Вениаминаовото коляно, строги ревнители на праточеската вяра. В нея бил закърмен и малкият Савел (Деян. 21:39; 23:6; Филип. 3:5; Римл. 11:1). От своите родители той наследил и правото на римски гражданин — висока чест за евреина по това време. Савел успял да получи солидно възпитание и образование. Негов учител бил прочутият еврейски законоучител Гамалиил (Деян. 22:3; ср. 5:34). Талантливият юноша бил възпитан в строг фарисейски дух и станал ревностен защитник на иудейската вяра (Деян. 23:6; 26:5; Филип. 3:5; Гал. 1:14). Когато апостолската проповед за Разпнатия и Възкръснал Христос се разнесла в Иерусалим, Савел страшно възненавидял християните. Скоро той се наредил в числото на най-дейните гонители на палестинските християни. По свидетелството на Дееписателя, Савел присъствувал при убиването на св. архидякон Стефана с камъни (около 36—37) и одобрявал това убийство (Деян. 7:57—60; 8:1; 22:20). Сам той признава, че гонел до смърт християните, като вързал и предавал на затвор мъже и жени (Деян. 22:4; 8:3). След като получил власт от първосвещениците, той затворил много светни в тъмница, а когато ги убивали, одобрявал убийството им; често ги мъчел по всички синагоги и ги принуждавал да хулят Исуса и, разярен без мяра против тях, гонел ги дори и по външните градове — далеч от Иерусалим (Деян. 26:10—11). Савел прекомерно гонел Божията църква и я разорявал (Гал. 1:13). В своята ярост против христовите ученици той поискал от Синедриона писмено пълномощие до иудейските синагоги в Дамаск (Сирия), за да проследва тамошните християни и вързани да ги докарва за наказание в Иерусалим (Деян. 9:1—2, 4; 22:4—5; 26:12). По пътя за Дамаск обаче той бил обърнат по чудесен начин към Исуса Христа (около 37 година) и от яростен гонител на християнството става негов най-ревностен разпространител, вдъхновен проповедник и гълкувател (Деян. 9:3—22; 22:6—21; 26:12—20).

Сам Господ Исус Христос призовал Савла към апостолство; избрал го още от майчина утроба, за да понесе името Му пред народи, царе и снове Израилеви (Деян. 9:15; Гал. 1:15—17). Савел бил призваният апостол на езичниците; той получил Божията благодат да благовести на езичниците неизследимото богатство Христово (Ефес. 3:8); да им бъде верен учител във вярата и истината (1 Тим. 2:7); да бъде свидетел на Христа пред всички хора (Деян. 22:15; ср. 26:16).

И наистина, св. ап. Павел се оказал достоен за мисията, към която го призовал Господ. Целия си живот и всичките си сили той посветил на всепредана служба на християнското мисионерство. Св. апостол бил готов да умре за името Христово (Деян. 21:13) и да се жертвува за делото на благовестието (ср. 2 Кор. 12:15); не му се свидел живота стига само да свърши с радост поприцето си и службата, която е приел от Господа Исуса, — да проповядва Евангелието на Божията благодат (Деян. 20:24). Веднага след покръстването си, св. ап. Павел се поставил в служба на християнското мисионерство (Деян. 9:18—20). Вдъхновената му проповед за Сина Божия скоро огласила иудейските синагоги и възбудила жестоката до смърт ненавист на сънародниците му иудеи (Деян. 9:20—26). Три години след обръщането си, ап. Павел пристигнал в Иерусалим, където се свързал с Господните ученици и отпочнал пламенна проповед за Христа Исуса (Деян. 9:26—30; 11:25—26; Гал. 1:18—24). Нему Църквата поверила проповедта на Евангелието, всред необрязаните, а на св. ап. Петра — благовестието на обрязаните (Гал. 2:7). Това е станало вероятно на Апостолския събор в Иерусалим, където апостолът на езичниците, Павел, смело отстоял възгледа си за християнския универсализъм и допринесъл за правилното разрешение на въпроса за взаимоотношенията между иудео и езико-християните.

Св. ап. Павел не се числял към 12-те апостоли, нито към 70-те Господни ученици (Лук. 10:1). Неговото велико дело обаче заслужено го поставя в лика на най-видните Христови последователи. Той не само се изравнил със считаните за „стълбове на Църквата“ ап. ап. Петър, Иаков и Иоан (Гал. 2:9), но в някои отношения далеч ги надминал. През четирите мисионерски пътешествия на св. ап. Павла (вж. Деян. 12:25—14:28; 15:36—21:17; 28:30—31; Римл. 1:13; 15:23, 24, 28; Тит 1:5; 3:12; 1 Тим. 3:14; 4:13; 2 Тим. 1:1—6; 4:13, 19—20) проповедта за Христа мощно проехтяла едва ли не по целия тогавашен свят. Ето защо, този във висша степен самоотвержен деятел и велик мисионер, който проповядвал Евангелието не там, гдето името Христово било вече известно, и, следователно, „не зидал върху чужда основа“ (Римл. 15:20—21), с основание могъл да заяви, че се е потрудил

повече от всички служители Христови в делото на благовестието (2 Кор. 11:23 сл.). Св. ап. Павел се връщал в люлката на християнството след много години, употребени за евангелска проповед в отдалечени страни, където никой не е проникнал преди него. Той усеял със здрави и живи християнски общини по-голямата част на Мала Азия, Македония и Ахайа. Благодарение на него, в такива големи градове като Ефес, Солун, Коринт, Атина и много други възникнали църкви, изпълнени с вяра, любов и въодушевление. Но как се стигнало до този резултат? — Сам апостолът говори за това (2 Кор. 11 и 12 гл.). С много мъки и страдания били съпътствувани мисионерските пътешествия на св. апостол. Той понесъл глад, жаждата, нападения на разбойници, корабкрушения, стълкновения с различните власти, бичуване, жесток побой с камъни, тояги и пр. (2 Кор. 11:23—27; Деян. 16:22—24; 14:19; 27:41). В негово лице апостолът се съединил с мъченика. Никой толкова не се е потрудил за Христовото благовестие и никой не е понесъл толкова много страдания за общата вяра. Сам апостолът говори, че със силата на поличби и чудеса, със силата на Божия Дух, е разпространил благовестието на Христа от Иерусалим и околността дори до Илirikа (Римл. 15:19). Просветил с Христовата проповед целия Изток, св. ап. Павел бил с намерение да пренесе мисионерската си дейност и на Запад, чрез Рим, в Испания (Римл. 1:13; 15:23, 24, 28). Мнозина изследователи приемат, че той е успял да осъществи и този си план. След първите си окови (63), апостол Павел извършил за четвърти път мисионерско пътешествие на Изток, като поставил Тимотея и Тита за свои заместници (вж. Тит. 1:5; 3:12; 1 Тим. 3:14; 4:13; 2 Тим. 1:1—6; 4:13, 19—20). Наскоро след това той бил поставен повторно в окови в Рим. През

време на Нероновото гонение, св. ап. Павел загинал мъченически заради вярата си в Христа. Като римски гражданин, той бил обезглавен с меч в 67 година.

Ап. Павел оставил име на велик организатор на Христовата църква. Църковната история не познава друга личност, която да е оставила толкова дълбоки следи по своя жизнен път; да е спечелила толкова голямо обаяние през вековете и да е получила пълно признание от всички членове на Църквата за неопценими заслуги към нейното дело. Трудно можем да си представим успехите на християнската проповед без делото на св. ап. Павла. Благодарение на неговия религиозен плам, величав дух и несравним мисионерски подвиг, християнството излязло от тесните палестински рамки на широкия чироз простор, за да се затвърди като универсално, вселенско учение. Св. ап. Павел бил съзидател и устроител на християнството в качеството му на всемирна религия. Само чрез него Христовото евангелие могло да преодолее всички перипетии и да се запази в апостолския век, за да стане след това стихия, претворяваща цялата история.

В своите многобройни послания, св. ап. Павел е дал задълбочено, ясно и определено изяснение на почти всички основни истини на християнската вяра и нравственост. Той е задълбоченият философ на християнството, апостолът на любовта и новия живот в Христа Исуса. Твърдата вяра, дълбокото убеждение в истинността на Христовото учение, ясното разбиране на християнските истини, спокойното мъжество всред всевъзможни опасности, необикновеното разбиране и проникновение в тайните на човешкото сърце и увлекателната сила на красноречието на св. ап. Павла, при благодатните дарове на Св. Дух, донесли необикновените успехи на неговото дело. Пред тях се прекланяят християните през вековете.

Според църковното предание св. св. ап. ап. Петър и Павел пострадали мъченически в един и същи ден (Евс. Кесарийски, пак там). Ето защо и св. ни Църква тържествено чествува тяхната памет в един и същи ден — 29 юни (12 юли). Тя ги слави като първоверховни апостоли Христови, очудвайки се „с какви венци на похвала да ги увенчае“.

Тодор Събев

За научното, философското и мистичното познание

Човек е съзнателно същество и като такова е част от вселената, каквато част от нея са и всички останали живи същества на земята. В различие от останалите живи същества обаче човек е не само съзнателно същество, но още и мислящо и то абстрактно мислящо същество. Абстрактната мисъл е, която отличава човека от животното, и тя е, която тласка човека към познанието, крайната цел на което е истината, а заедно с това и към щастие, което е жадуваната за постигане цел от всеки човек.

В същност думата щастие е само друг терминологичен израз на думата истина, тъй като който постигне крайната цел на познанието, а именно истината, той не може да не постигне и крайната цел, към която се стреми човек, а именно щастие. Защото може да бъде истински щастлив само този, който е познал истината, тъй като само той може да съобрази живота си с нея и да изключи страданията, които го правят нещастен.

Познанието е, следователно, път, който води не само до истината, но и до щастие. Затова който се стреми към познанието, той в същност се стреми към щастие.

Кой е обаче истинският път на познанието, по който може да се стигне до истината, а заедно с това до щастие? Кой са признаците, по които не само отделният човек, но и обществото би могло да разбере, че върви по истинския, по правия път, по който може да се стигне до истината, до щастие?

Какво представлява по своята същност познанието на човека?

Общоприет отговор на този въпрос още не е даден. Дали обаче ще определим познанието като субективен образ на обективната действителност в мозъка на човека или ще го разглеждаме само като представа, като идея на човешкото безпристрастно съзнание, за същата действителност, е без особено значение. Онова, което е от съществено значение в случая, е, че познанието, доколкото е едно взаимоотношение между един единствен човек, като субект, и външния свят, като обект, в който се включва и самият субект на познанието, е винаги един духовен, един субективен процес. За чисто духовния, за чисто психическия характер на познанието като процес, който се развива в съзнанието на човека, е също без особено значение, дали съзнанието е продукт или не на материята. Онова, което е от решително значение в случая, е само това, че съществува едно съзнание и че в това именно съзнание, като психическо явление, се развива познанието като един личен, като един субективен процес. Този психичен процес се предизвиква или от въздействието на външния, на обективния свят, в който влизат и всички други хора, или от въздействието на вътрешните, чисто психически състояния на самия човек, като субект на познанието. По този начин човешкото познание може да бъде разглеждано като познание за външния, за обективния свят, от една страна, и като познание за самия себе си, за собствения си вътрешен мир, от друга страна.

Познанието за външния, за обективния свят върви по два пътя, а именно: по пътя на научното и по пътя на философското познание, а познанието за собствения си духовен мир, за самия себе си се движи само по един единствен път — по пътя на мистичното познание или на самопознанието. И трите пътища обаче водят към една цел: постигане на истината за същността и за произхода на света, част от който е и самият човек. С оглед на това познанието в най-широк смисъл на думата не е освен самопознание, при което частта се стреми, чрез опознаване на цялото, да познае себе си, а чрез опознаване на себе си да познае цялото.

Тази крайна цел научното познание се стреми да постигне, като изучава постепенно отделните явления на обективната действителност, чрез различните си отделни дисциплини. Ако човек беше сам, той, в своята краткотрайност, мъчно би могъл да постигне каквито и да било положителни резултати. Вечната и безконечната вселена не би могла да се познае никога от краткотрайния човек. Човек обаче не е сам, нито в едно мигновено явление. По линията на своето индивидуално развитие отделните хора представляват звена от безконечни вериги, началото и края на които се губят във вечността. По тези безбройни вериги, чрез отделните им звена, се трупат бавно резултатите от придобитите постепенно познания на всички хора по земята. Поради това научното познание, което има за предмет изучаването на явленията от емпиричното, от осезаемата посредством сетивата материална действителност, добива характер на един обществено-исторически процес, който има най-пълно обективен характер, тъй като постигнатите положителни знания не остават само чисто теоретически постижения на отделния човек, а намират израз в материалната култура на човека и на човешкото общество, напредъкът на която съответствува обикновено на напредъка на самото научно познание. С оглед на това, научното познание, по своя характер, е било и ще остане всякога предимно емпирическо познание и ще има един изключително материалистически колорит.

Човек обаче не може да се задоволи с постиженията на научното познание, тъй като то не задоволява нуждите на неговия дух, а предимно нуждите на неговото тяло. Кolkото и да е ценно и полезно научното познание, то не може да даде обяснение за същността и за произхода на света, част от който е и човек. А без едно такова обяснение любознателният човек не може да бъде щастлив. Стремелът да се знае как е произлязъл и какво представлява по своята същност светът като цяло, част от който е и сам той, е извикало на живот философското познание.

Светът, вечният и безконечен свят обаче не може да бъде възприет, не може да бъде опознат като цяло чрез сетивата. Затова и философското познание, в същност, има за задача да опознае метафизическия свят, т. е. света, който като цяло не е и не може да бъде даден непо-

оредствено на нашите сетива и в който свят, поради това, може да се проникне само чрез разума. Затова, по своя характер, философското познание е и ще остане винаги предимно метафизическо и рационалистическо познание.

Като познание обаче, което не се интересува от отделните явления на обективната действителност, философското познание не е могло да постигне никакъв положителен, макар и само частичен резултат, подобно на научното, тъй като то се стреми направо към крайния резултат: истината за произхода и същината на света като цяло.

В устрема към тази цел философското познание е разчистило много заблуди, но не е могло да достигне крайната цел, към която се стреми, без да е могло да я постигне и научното познание. По тази причина именно философското познание, макар като научното да представлява един обществено-исторически процес, понеже и в него вземат участие всички хора от всички времена, не е могло да бъде и не може да бъде като него един обективен, а ще остане само един субективен процес, тъй като постиженията в областта на философското познание са чисто теоретични и отбелязват само духовното ниво, до което се издига развитието на човечеството в лицето на отделните му представители. По тази причина философското познание няма и не може да има онова практическо значение, което има научното познание, тъй като то не дава нито хляб, нито способствува пряко за увеличаване сърчностите и благата, чрез което човек задоволява своите материални, своите телесни нужди.

Философското познание обаче, въпреки това, е най-сигурният белег, по който може да се съди за духовното съвършенство на човека, тъй като по това познание предимно човек се различава от животното, което не може да философствува, но което притежава, макар придобити не по научен, а по друг път, знания и сърчности, с които то може да се мери с човека. Термитите и пчелите, въпреки че са само насекоми, в това отношение дори превъзхождат човека.

Онова обаче, по което най-много се различава човек от животното, е мистичното познание или самопознанието.

Може да се види странно, че мистичното познание се отъждествява със самопознанието. Но винаги, когато се говори за мистично познание, се касае, в същност, до самопознание. Телепатията и ясновидството, например, които представляват случаи на мистично познание и които се изразяват в четене на чужди мисли и в предсказване бъдещето на хората, не са, освен една форма на самопознание, тъй като четенето на чужди мисли и предсказването на бъдещето са, в същност, преживяване на чуждите мисли, желаниа и възжеления, отразени в собствена душа на ясновидеца или на медуима, който прониква в чуждата душа чрез собствената.

Когато се говори за мистично познание, което е, в същност, самопознание, не бива да се счита, че се касае до някакво свръхестествено, таинствено познание. В обективния свят мистично, таинствено изглежда само онова, което ние не познаваме и което поради това, че не сме достигнали още до съответното духовно съвършенство, не сме могли да си обясним. И тъкмо защото по пътя на самопознанието се стига често пъти до истини, до които не може да се дойде нито по пътя на философията, нито по пътя на научното познание, затова именно това познание, обикновено, се обявява за мистично, за таинствено, за неположително.

А в същност чрез мистичното познание, т. е. чрез самопознанието, могат да се постигнат такива сигурни знания за себе си, а чрез себе си и за другите хора, каквито познания могат да се получат и чрез научното познание. Въпреки това между научното познание и мистичното познание съществува грамадно различие.

Преди всичко научното познание има за обект изучаването на обективните единични, но повторими явления, в които то търси да открие общото закономерно. Затова научното познание, подобно на философското, е познание за общото в единичното. Дори когато се изучават психически явления, те се третираат като обективни явления и

в тях се търси да се установи типичното, общото при всички или при повече от хората. Затова психологията макар да си служи, между другите методи, и със самонаблюдението, е наука, а не мистично познание.

Мистичното познание е самопознание, т. е. познание на отделния човек за самия себе си. Като такова то е строго субективен психичен процес и е не само еднолично, но и единично познание, тъй като често пъти се отнася до изолирани и неповторими духовни прояви. Затова когато се обективира външно, чрез слово, то прилича на изповед и има всички характерни особености на откровение, чрез което човек, като част от обективния свят, успява да познае този свят чрез самия себе си, т. е. отвътре навън, докато чрез научното и философското познание тази цел се постига, така да се каже, предимно отвън навътре. И понеже частта, като микрокосмос, не може да не съдържа всички елементи на цялото, като макрокосмос, шансовете на човек да познае чрез мистично познание същината на света са, най-малко, равностойни на шансовете, които дава научното и философското познание.

За да може обаче човек да познае света чрез самия себе си, чрез съзерцание, чрез самоуглъбяване в себе си, каквото може да се постигне, например, при молитвата, той трябва да притежава изключителните способности за самоконцентрация. За мистичното познание, за самопознанието изобщо, се изискват не знания, а само духовни способности, носители на които често пъти са такива прости и неукни хора, каквито са били и учениците на Исуса Христа.

Духовни качества и способности са необходими наистина и при научното и при философското познание. Затова не всички хора могат да станат учени и философи. Но все пак, при нормални умствени способности, всеки, който си даде труд да се запознае с постигнатите вече резултати от науката и философията, може да стане учен или философ. За оня обаче, който се вгълбява в себе си, който съзнателно търси да разбере, чрез себе си, света или случайно чува в себе си „гласове“, каквито е чувала например простата овчарка Жана д'Арк, е без всякакво значение достигнатото вече от човека знание за външния или за вътрешния, за духовния свят. Мистичното познание, като конкретно, еднолично и единично познание за самия себе си, чрез което се стига посредством самоуглъбяване в собствения си дух, в собственото си съзнание и чрез него до Бога, до безконечността, от която е дошъл и към която се движи човек, не се нуждае от никакви предварителни знания, а само от изключителни способности за самоуглъбяване, за съзерцание.

Христовото учение, което е отразено и в Неговия собствен живот, тъй като при Него учение и живот са нещо неразлъчно, е една абсолютна истина, поради което този, който прилага това учение в собствения си живот, не може да не бъде щастлив.

За жалост обаче съвременните хора не са достигнали още до онова духовно съвършенство, за да разберат абсолютните истини на християнското учение, и да ги приложат напълно в собствения си живот. Тъкмо по тази причина на земята все още има много страдания, които са най-верният указател, че човек, респективно човечеството, не върви по пътя, който му е посочен от Христа.

Страданията обаче са най-велик учител както за отделния човек, така и за цялото човечество. И както Христос след непоносимите страдания възкръсна, така и човек, респективно човечеството, след като се поучи от собствените си страдания, ще възкръсне и ще намери истинския път към истинен и щастлив живот. Този път започва и свършва с Бога. По този път човек е насочван изключително от мистично познание, от самопознанието, което е основа и на научното, и на философското познание. Доколкото и те представляват от себе си субективни, психически процеси. В същност и научното, и философското, и мистичното познание са само три пътя на единното и неделимо човешко познание, тъй като те са равностойна проява на единия и неделим човешки дух.

Законът за уреждане на някои въпроси по пенсията

Въпросите за пенсията (пенсия за инвалидност, пенсия за старост, наследствени пенсия) се уреждат в Кодекса на труда (чл. чл. 162 — 204).

На практика някои от тези разпоредби дадоха място на нецелесъобразни и несправедливи положения.

Така например минималният размер на пенсията се явяваше под всякакъв минимум на съществуване. От друга страна, възможността служителят, който има и пенсия, да получава едновременно в цялост и трудовото си възнаграждение и пенсията си, облагодетелствуваше неоправдано служителите с голямо трудово възнаграждение, и то за сметка на други граждани, обикновено млади хора, чиито трудови възможности оставаха неизползвани.

С новия закон за уреждане на някои въпроси по пенсията (ИПНР, бр. 54 от 6 юли 1956) много от тия въпроси се разрешават по един сравнително по-добър и по-справедлив начин.

Преди всичко, определя се един по-приличен минимален размер на пенсията (заедно с добавките към тях): 280 лева за личните пенсия за старост под този размер; 300 лева, 280 лева и 240 лева за личните пенсия за инвалидност, поради трудова злополука или професионално заболяване, които са под тези размери, съответно за I, II и III група инвалидност, и пр. — все в този дух (чл. 1).

На второ място — и тази разпоредба има голямо стопанско, трудово и обществено значение — пенсионерите, които работят с възнаграждение над 1000 лв. месечно, не могат да получават и пенсията си, а тези, които работят с месечно възнаграждение до 1000 лева включител-

но, получават само 50% от пенсията си (чл. 3). Това разпоредване обаче не се отнася за пенсионерите-инвалиди от I и II група, както и за тези със загубена трудоспособност с 70 и повече процента.

Тук, по наша преценка, пределното месечно възнаграждение, при което служителят не може да получава и пенсията си, е много висок. По-целесъобразно и по-справедливо би било този предел да се определи на 800, даже на 700 лева месечно.

Друга важна и оправдана разпоредба на закона е чл. 7, съгласно който правото на пенсия не се погасява с давност, като на лицата, правото на които е било погасено по давност до влизането на този закон в сила, се дава възможност да получат пенсия, ако отговорят на условията за пенсиониране по действащите закони.

Пенсията се освобождават от данъци и пощенски такси (чл. 8) — разпоредба също целесъобразна и която увеличава реалния размер на пенсията, макар и не в голям размер.

Законът влиза в сила от 1 август 1956.

Като начало, законът е добър, а в някои направления и много добър. Но той има и непълноти. Например по отношение основата, възприета в чл. 175 от КТ за изчисляване размера на пенсията за старост, която основа, по нашата скромна преценка, би следвало да се измени.

Най-сетне, остава открит въпросът и за едно общо увеличаване размера на пенсията, което вероятно ще стане с новия републикански бюджет. — Л. Ч.

ИЗ ЖИВОТА НА ЕПАРХИИТЕ

ИЗ ЖИВОТА НА ПЛОВДИВСКА ЕПАРХИЯ. — С благословението на Негово Светейшество патриарх Кирил, предприе обиколка на селата от Асеновградска околия Негово Преосвещенство епископ Стефан, викарий на св. Пловдивска митрополия, придружен от Асеновградския архиерейски наместник, иконом Михаил Христов.

На 11 март 1956 Негово Преосвещенство епископ Стефан отслужи св. Литургия в с. Ахматово. На края на службата той произнесе слово.

Същия ден след обяд епископ Стефан посети селата Селци, Чешнигирово и Садово, където бе посрещнат тържествено от населението. И в трите села Преосвещеният епископ отслужи водосвети, произнесе поучителни слова и поръчи християните.

На 3 юни Негово Преосвещенство, придружен от иконом Михаил Христов, посети с. Патриархевтимово по случай храмовия му празник, отслужи св. Литургия, предаде благословението на Негово Светейшество патриарх Кирил и произнесе слово за празника.

ОТЗИВИ И БЕЛЕЖКИ

КОНЦЕРТЪТ НА ХОРА ПРИ ДУХОВНАТА АКАДЕМИЯ. — На 24 юни т. г. хорът при Духовната академия „Св. Климент Охридски“ изнесе за втори път своя тържествен традиционен концерт в салона на Софийската митрополия, при стечението на множество любители и почитатели на църковната музика. Между присъстващите почетно място заемаха и десетина скъпи гости от Съветския съюз — прославени народни и заслужили артисти от Московския академичен художествен театър „Максим Горьки“. Те бяха посрещнати с бурни и сърдечни акла-

мации. Същия ден посети и селата Златовръх и Козаново.

В с. Златовръх, по покана на секретаря на партията и секретаря на Околийския комитет за защита на мира, Негово Преосвещенство, след водосвета в църква, говори пред общината на публично събрание за мира, църквата и отношението на църквата към държавата. Всички с особено задоволство изслушаха вдъхновеното му слово.

И в с. Козаново настана голям празник с посещението на епископ Стефан, посрещнат масово от населението и свещеник Петър Антонов. Въпреки лошото време народът остана до края, изслуша хубавото слово на владиката и се поръши със светена вода.

На 14 юни — Възнесение — Негово Преосвещенство посети селата Павелско, Малевево, Оряхово и Хвойна.

Населението от посетенията села даде видим израз на задоволство и голяма духовна радост от посещението на Негово Преосвещенство епископ Стефан и изказа гостоприемното пожелание да бъдат посетени пак. — М. Х.

ции от публиката при влизането им в салона. С особено внимание високопоставените артисти изслушаха докрай прекрасна изнесената програма.

Както при първия концерт, тъй и сега хорът при Духовната академия се представи много добре подготвен и в изискана форма. Отличното изпълнение на отделните номера от програмата, усвоени с рядка прецизност и задълбоченост, достави истинска духовна наслада на слушателите, които спонтанно изразяваха своето възхищение с нестихващи аплодисменти.

Концертът имаше две части. В първата част бяха застъпени само духовно-музикални творби, а във втората — светски песни.

Композициите „Братя двоицу“, от Соловьев, и „Хвалите има Господне“, от Виноградов, които са написани с голямо майсторство и настроение, прозвучаха вдъхновено и с хармонична чистота.

Прекрасният концерт на Архангелски „Молитву пролию“, забележителен по своята простота на хармоничния израз, затрогва религиозното чувство на слушателите. Тук солистът Н. Димитров сполучливо прояви хубавите качества на своя баритон.

„Достоинство ест“, от П. Динев, също бе изпълнено с вярна музикална интерпретация при осмислено подчертаване на характерните за източното пение нюанси и мотиви, върху които е построена композицията.

В „Нине отпущаеши“, от Архангелски, солистът В. Антонов предаде с подчертана ритмичност соловите пасажки, където мощно прозвуча приятният тембър на тенорвия му глас.

А великденският концерт „Приидите воспоем“, от Борниански, остави незаличими следи с бодрото и въодушевено изпълнение, в което нагледно се почувствува гласовата мощ на хора, лееща се от здравите гърди на младите хористи.

Светските песни на втората част „Когато сишше се зора“, от Абт, „Пролет“, от Зихнер, и „Маршът на ловците“, от Вебер, бяха предадени академично и с вярна тълкуване на музикалното им съдържание, съгласувано и с подobaваща интонационна чистота. Малката неустойчивост на II тенори в песента „Тъга“, от Глук, не разколеба равновесието на останалите партии. В песента на Абт солистът В. Петров осмисли лъхащата от нея сантименталност чрез вложените тънкости и сърдечност в изпълнителското си изкуство.

Песните „Колокольчик“, аранжировка на Жаров, и „Доля“, от Свещников, бяха приети с възторг от присъстващите, особено от скъпите съветски гости, които горещо аплодираха солистите Л. п. Димитров и В. Антонов за прекрасното им изпълнение.

Изящно прозвуча и песента „Хубава Калина“, от Г. Спасов, изнесена от солиста Ст. п. Марков, който показва здравите си басови низини при изпълнението на финала в оригиналния му вид.

Диригентът, отец Димитър, вложи всичкото си умение, за да бъде интерпретацията му вярна и убедителна. Дирижирането му бе спокойно и скромно, без илзии и

ненужни движения и жестове. Той се представи с качества на опитен и улегнал ръководител, който здраво държи в ръцете си сложния хоров апарат. Нему и на академистите-певци нека пожелаем безспирен възход в певческото изкуство и още по-големи успехи. — Петър Динев.

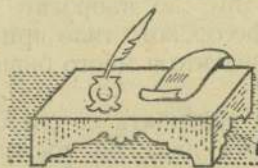
„ХВЪРЧАЩИЯТ СВЕЩЕНОСЛУЖИТЕЛ“. — Така би могъл да се нарече Франк Дж. Хартли, методистки пастор в Мелбърн, Австралия, член на Световния съвет на мира.

На 30 март 1956 (протестантския Велики петък) той проповядвал в своята църква в Мелбърн. Като участник в сесията за мира, на 7 април проповядвал в друга методистка църква в Стокхолм. Продължавайки своята обиколка, на 15 април се явил пред също такава аудитория в Прага, а на 22 април, след проповедта му в баптистката църква в Москва, богомолците го изпратили с химна „Бог да бъде с тебе, докато се срещнем пак!“ На 29 април проповядвал в друга методистка църква в Пекин и на 7 май — в своята в Мелбърн. В разстояние на 5 седмици значи той прелетял над четири континента и два пъти над океана.

Москва посетил по личната покана на Крутицкий и Коломенски митрополит Николай, бил разведен из Духовната академия и присъствувал на един изпит в Духовната семинария. Направило му особено впечатление, че един от членовете на изпитната комисия бил завършил инженерство преди богословие и че двама от изпитваните притежавали адвокатски дипломи. Не по-малко впечатление му направили религиозната свобода, на която вярващите в Съветския съюз се радват, и търпимостта между отделни деноминации и вярващи и невярващи. Църквата защита разбиранята на невярващите, последните уважават чувствата на вярващите.

„Ако — заявил той пред един от сътрудниците на московското списание „Нюс“ — един протестантски пастор би дошъл от далечна Австралия преди 200 години и би пожелал да присъствува на службата в православна църква, той не би бил допуснат, понеже би бил считан за еретик. Днес моите събратя в Христа навсякъде ме приемат като уважаван гост“.

Същият сътрудник отбелязва, че обгорялото от южното слънце лице на госта обръщало вниманието на минаващите поради още студената ранна северна пролет. — С. Н. Кацарски.

ЦЪРКОВНА И ОБЩЕСТВЕНА АКТУАЛНОСТ

Негово Светейшество патриарх Кирил се завърна от чужбина. — На 3 юли 1956, сл. пл., Негово Светейшество патриарх Кирил се завърна в София от Виена, където преди един месец бе отишъл, за да се лекува. На легището Негово Светейшество бе посрещнат от всички синодални архиереи, от председателя на Комитета при МС по въпросите на БПЦ и на религиозните култове, г. Мих. Кючуков, от нашия главен редактор архимандрит Стефан, от висши синодални и на Софийската митрополия служещи и пр.

Негово Светейшество се завръща с напълно въстановено здраве.

Пред Синодалната палата Негово Светейшество бе дочакан от внушително множество вярващи люде, между които и много деца, научили случайно за пристигането му и дошли несприлюдено да го посрещнат с цветя в ръце.

В салона на Синодалната палата се състои кратък прием.

Църковни служби на Негово Светейшество. — На 8 юли, неделя, деня на българските светии, Негово Светейшество патриарх Кирил освети южния престол на столичния храм „Свети Седмочисленици“, първия престол, който се посвещава на всички български светии. След св. Божествена служба Негово Светейшество произнесе слово за празника. Присъствуваха много благочестиви християни.

— На 12 юли, Петровден, Негово Светейшество отслужи св. Божествена литургия в пловдивския храм „Свети Петър и Павел“ в съслужение с Преосвещените епископи Главиницкий Стефан и Траянополски Симеон, при голямо стечение на вярващ народ. По време на службата произведе в протоиерейство свещеник Стефан Бабаанин и ръкоположи в свещенически чин Аспарух Димитров Тихин. На края произнесе отеческо слово.

Св. Синод в пълен състав откри заседанията на своята редовна лятна сесия на 27 юни 1956.

Гост на Българската православна църква. — На 11 юли т. г. в 11 часа пристигна със самолет в София митрополитът на Захли и Балбег господин Нифон Саба, член на Св. Синод на Антиохийската православна църква и на Световния съвет на мира, придружен от секретаря си г. Рустом Малек, на път от Пекин, Москва, за Бейрут. На аерогарата бе посрещнат от страна на Българската православна църква от делегация в състав Траянополският епископ Симеон, главният секретар на Св. Синод архимандрит Максим и началникът на протокола архимандрит Горазд; от страна на Комитета при МС по въпросите на БПЦ и на религиозните култове — г. Узунов; от страна на Националния комитет за защита на мира — г. Георги Пирински, както и от представител на Китайското посолство в София, В 12 и 30 ч. Негово Високопреосвещенство митрополит Нифон бе приет в Св. Синод от Негово Светейшество патриарх Кирил в присъствие на митрополитите Михаил, Паисий, Софроний, Филарет и Никодим. В 13 и 30 ч. в синодалната палата бе даден обед в чест на госта, на който присъстваха Негово Светейшество, членовете на Св. Синод и Председателят на Комитета при МС по въпросите на БПЦ, г. Михаил Кючуков.

На 12 юли митрополит Нифон посети Рилския манастир. Вечерта в 8 и 30 ч. Комитетът при МС по въпросите на БПЦ и Националният комитет за защита на мира дадоха вечеря в чест на госта, на която присъстваха Негово Светейшество патриарх Кирил, Техни Високопреосвещенства митрополитите Михаил, Софроний, Филарет и Никодим, председателят на Комитета при МС по въпросите на БПЦ, г. Михаил Кючуков, подпредседателят на Националния комитет за защита на мира г. Георги Пирински, временно управляващият посолството на Китайската народна република г. Ван Юй, извънредният пратеник и пълномощен министър на Народна република България в Сирия г. Христо Димитров и други. Господин Михаил Кючуков произнесе тост за Антиохийския патриарх, за госта и за сирийския народ, а митрополит Нифон отговори с тост за българското правителство, за Негово Светейшество патриарх Кирил, за Техни Високопреосвещенства синодалните архиереи и за българския народ.

На 13 юли вечерта Негово Високопреосвещенство митрополит Нифон замина със самолет през Атина за Бейрут, изпратен на аерогара София от Негово Високопреосвещенство Ловчанския митрополит Филарет, от главния секретар на Св. Синод архимандрит Максим и от представители на Комитета при МС по въпросите на БПЦ и на Националния комитет за защита на мира.

Освещаване южния престол на столичния храм „Свети Седмочисленици“, посветен на всички български светии. — Осми юли е новоустановеният у нас празник на всички български светии, когато се чувствува тяхната светла памет. Срещу празника в църквата „Свети Седмочисленици“ в София се отслужи Велика архиерейска вечерня с петохлебие.

На самия празник сутринта св. Литургия бе отслужена от Негово Светейшество Българския патриарх Кирил, в съслужение с архимандрит Горазд и свещеници и дякони от храма. Негово Светейшество освети южния престол на храма, посветен на всички български светии. Той произнесе прекрасно слово, в което подчерта факта, че българските све-

тин, в своя живот и дела, са били и големи патриоти, които никога не са се чуждили от народа и от неговите стремежи и идеали. В словото на Негово Светейшество бе отразена, като в калейдоскоп, историята на българския народ — трагична и героична.

Храмът бе препълнен от богомолен народ. Църковният хор пях великолепно.

Нов предстоятел на Българското подворие в Москва. — Св. Синод определи за предстоятел на Българското подворие в Москва архимандрит Антоний, досегашен управител на студентското обществие при ДА. На 7 юли 1956, рано сутринта, Негово Високопреподобие архимандрит Антоний замина за Москва. На летището той бе изпратен от св. Ловчанския митрополит Филарет и от главния секретар на св. Синод архимандрит Максим.

Годишният акт на ДА „Св. Климент Охридски“ се извърши тази година на 24 юни — Петдесетница. Сутринта св. Литургия бе отслужена в параклиса на академията от ректора на същата, Макариополския епископ Николаи, в съслужение с професори и студенти. Слово за празника каза абсолвентът Борис Кордев.

След св. Литургия бе отслужен кратък благодарствен молебен.

Главният секретар на св. Синод, архимандрит Максим, от страна на Негово Светейшество патриарх Кирил и св. Синод на БПЦ, приветствува завършилите успешно студенти. Ректорът на академията също произнесе приветствено слово към завършилите. От името на завършилите студенти каза топло благодарствено слово първенецът на випуска Илия Узунов. След това на абсолвентите бяха връчени дипломите им.

На тържеството присъстваха председателят на Комитета при МС по въпросите на БПЦ, г. Мих. Кючуков, професорското тяло при академията, близките на абсолвентите и много бивши възпитаници на академията.

В 11 часа в ректората се състоя прием. В 12 1/2 часа академията даде на гостите и абсолвентите обед, на който казаха тостове главният секретар на св. Синод, председателят на Комитета при МС по въпросите на БПЦ и ректорът на ДА.

Среща на възпитаниците на Цариградската духовна семинария. — На 14 и 15 юли т. г. в Черепишккия манастир се състоя среща на възпитаниците на Цариградската духовна семинария, между които са и сегашните митрополити Врачански Паисий и Търновски Софроний, Драговитийският епископ Харитон, проф. Ив. Марковски, учителите Ат. Димитров и В. Димитров, Ал. Чучулаин, Тодор Пловчев (бивш печатар) и др.

За Цариградската духовна семинария, за ролята на св. Екзархия и ролята на Негово Блаженство екзарх Йосиф I в историята ни изнесе доклад г. Ал. Чучулаин.

Преглед на братствените дамски хорове. — На 15 юли т. г., неделя, 16 часа, в софийския храм „Св. София“ се направи преглед на някои братствени дамски хорове в страната. Бяха представени (по реда на излизането): дамският хор при църквата „Св. Николай“, гр. Русе, с диригент прот. Тихомир Канджиев; дамският хор при църквата „Покров Бо-

городичен“, гр. София, с диригент госпожа Шалдева-Рамаданова; дамският хор при църквата „Св. Николай“, гр. Стара Загора, с диригент прот. Христо Донеv; дамският хор при църквата „Св. София“, гр. София, с диригент Димитър Влахов, и представителен дамски хор гр. Враца с диригент прот. Христо п. Маринов.

Началникът на Културно-просветния отдел при Св. Синод архимандрит Серафим откри прегледа със слово за значението на песента въобще и в частност — за значението на религиозната песен.

Бяха изпълнени от хоровете, с вещина и любов, музикални творби от Добри Христов, П. Динев, Дехтерев, Багрецов, Сапожников, Ведел, Григориев, Бортнянски, Курбатов, и други известни композитори на религиозната музика.

На прегледа присъствуваха синодалните архиепери Доростолочервенски Михаил, Ловчански Филарет, Старозагорски Климент, епископите Левкийски Партений и Макариополски Николай, архимандрити, свещеници, дякони и многоброен народ вярващи, дошли да чуят прекрасната и затрогваща душата религиозна песен.

След завършването на прегледа, Високопреосвещеният митрополит Михаил приветствува от името на Негово Светейшество патриарх Кирил, от името на Св. Синод и от свое име хористите за прекрасното изпълнение.

И настина, като се има пред вид, че изпълнителите са любители, а не професионалисти, постигнатите резултати са най-насърчителни. Те свидетелствуват за големите музикални дарования на българина и за това, което може да направи вярата и упоритият труд.

Грижи за трудещите се. — В бр. 53 от 3 юли 1956 на ИПНР, е обявено постановлението на МС от 26 юни т. г. за по-нататъшното подобрене и поевтиняване на храната в столовете на работниците и служителите.

Съгласно това постановление (чл. 2) от 1 август т. г. издръжката на тези столове се поема изцяло от предприятията и учрежденията, като столуващите заплащат само стойността на вложените в храната продукти по цени на едро с оглед храната в столовете да стане поевтина най-малко с 25%.

БНБ ще кредитира предприятията със сезонни кредити за приготвяне на зимнина в столовете.

Министерствата и ведомствата до края на тази година трябва да поставят на самообслужване всички столове.

На работниците и служителите се разрешава да получават храна от столовете и за нуждите на семействата си при същите цени, както и за самите тях (чл. 12).

Важно, полезно и навременно мероприятие на народната власт. — Такова е постановлението на МС от 20 юни 1956 (ИПНС, бр. 51 от 26 юни 1956) за ограничаване на работата по съвместителство.

С това постановление, по начало, се забранява работата по съвместителство на служителите в учрежденията, предприятията, институтите и обществените организации.

Изключения се допускат при крайна нужда, но в никой случай не се разрешава едно лице да изпълнява по съвместителство повече от една рабо-

та извън основната, и то при условие, че и двете работи са в едно и също населено място.

Тържество на сценичното изкуство в столицата. — Такова бе гостуването у нас през м. юни на световно известния и със завидна и неувяхваща слава Московски художествен академичен театър „Максим Горки“. Театърът се представи с три постановки: драмата „Три сестри“, от Ан. П. Чехов, комедията „Плодовете на просвещението“, от Л. Н. Толстой, и съвременната съветска пиеса „Кремълският часовник“, от Н. Ф. Погодин (нова редакция).

В състава на гостуващата група бяха големите съветски артисти А. К. Тарасова, К. Н. Еланская, В. В. Белокуров, Б. А. Смирнов, и др.

Вечерите, прекарани с МХАТ в Народния театър „Кръстю Сарафов“, ще останат паметни за сточичани, които имаха щастието да се насладят на прекрасното изкуство на тези именити и вдъхновени изпълнители.

На един от спектаклите присъствуваха и пребиваващите по това време в София синодални архиепери.

Парижкия театър „Ателие“, непосредствено след заминаването на МХАТ, гостува също на сцената на Народния театър „Кръстю Сарафов“.

Театърът се представи с пет пиеси: „Хитрините на Скапен“, комедия от Молиер, „37-те петачета на господин Монтодуен“, комедия-водевил от Е. Лабийш, „Срещата в Санли“, комедия от Жан Ануи, „Погребението“, сцена из парижкия живот от Анри Моние, и „Балът на крадците“, комедия-балет от Жан Ануи.

Това са весели комедии, в които има много смях, много от пленителната французска духовитост и които дават възможност за оригинални сценични и постановъчни ефекти, осъществени великолепно от директора и художествения ръководител на театъра г. Андре Барсак, който е и един от големите негови изпълнители.

Изпълнителите на ролите бяха очарователни — те достойно представиха реалистичните традиции на авангардния французски театър. Особено дълбоко впечатление остави артистът Жорж Ролен в ролите на Скапен („Хитрините на Скапен“) и Робер („Срещата в Санли“). Това е млад, но с голям талант артист.

Вечерите на театър „Ателие“ се превърнаха и в една възторжена непринудена манифестация на френско-българската дружба. — **Л. Чолаков.**

Заслужено отличие. — Левкийският епископ Партений отслужи св. Божествена литургия в катедралния храм „Св. Богородица“, гр. Кюстендил, ведно с епархийските съветници свещеноикономите Василий п. Димитров и Петър п. Александров, и произведе в чин „прогонерей“ Кюстендилския архиерейски наместник свещеник Никола Харалампиев.

На следващия ден бяха проведени изпити-събеседвания от тях с енорийските свещеници от града и околията. — **Л. В. Семерджиев.**

Венчавка. — На 20 май т. г. в манастира „Св. св. Константин и Елена“, курорта Варна, се извърши венчавката на Кръстанка свещ. В. Якова, от гр. Търговище, с Цветко Маринов, от гр. Сталин. Щастливите родители и младоженци изказват сърдечна благодарност на Негово Високопреподобие архимандрит Прохор, протосингел на св. митрополия, и на свещениците, които пожелаха да благосло-

вят брака, и за хубавото напътствено слово от първия. Благодарят на всички гости, които взеха участие в молитвата, както и на тях, които ги поздравиха устно или писмено с неповторимия в живота им щастлив случай.

Тъжен помен. — На 6 юли т. г. се навършиха 10 години от ранната смърт на многообичната ни съпруга и любима майка, презвитера Ирина п. Павлова Кирякова, от гр. София.

По този случай се извърши молитвен помен на гроба ѝ, при който познати и близки се присъединиха към нашата молитва за упокоение на прекрасната ѝ душа. — **От незабравящите я:** съпруг свещ. Павел Киряков, деца Бориславчо и Иванчо.

Скръбни вест. — Починал е на 16 юни т. г. в с. Бръшлян, Тутраканско, народният учител-пенсионер **Костатин Симеонов Петканов**, на 87 години, баща на Кардамския енорийски свещеник Димитър Петканов. Покойният послужи примерно на родната църква като добър и изтъкнат църковен певец в продължение на 66 години. Опелото извърши Негово Високопреосвещенство Доростолочервеният митрополит Михаил.

— **Хаджи Тодора Тодорова**, Ст. Върбицина, на 81 години, от с. Селановци, Ореховско, се помина на 2 юли т. г. Бог да я упокои в небесните си селения! — **На църковното настоятелство председател свещ. Петър Ст. Марков.**

Обявления. — Вedomствена техн. работилница „СИНТЕХ“ при Св. Синод на Българската православна църква изработва всички видове църковно-монополни предмети: полюени, свещници, венчила, църковни потири и др. Прелива стари, счупени, и излива нови камбани. Произвежда апаратури за отоплителни и климатични инсталации и извършва ремонти на същите. Справка: Св. Синод, отделение Доставки, и работилницата, гр. София, ул. Орханйиска, 72, тел. 4-30-30 и 4-39-86.

— Църковното настоятелство при храма „Св. Георги“, с. Гулянци, Никополско, съобщава, че енорията при същия е вакантна и търси кандидат за нея — висшист или със средно богословско образование. Енорията се състои от около 1200 венчила и 1006 къщи. Свещеникът ще ползува за жилище църковна къща безплатно. Кандидатите да подадат заявление до св. Търновска митрополия и се явят в църквата на проповед, пение и опознаване. — **От Църковното настоятелство, председател свещ. Йор. Банов.**

Важно опущение. — Бр. 13, 29 март 1956, стр. 11, колона втора, р. 17 отгоре, и бр. 19, 10 май с. г., стр. 12, колона първа, ред 17 отгоре на ЦВ, вместо секретарят на Св. Синод да се чете главният секретар на Св. Синод.

ВЪЗНИКНИ НОВИНИ

Италия. Откриване на нови катакомби. — Напоследък на около двадесет метра под Виа Латина (Рим) са били открити нови катакомби по всяка вероятност от третото столетие сл. Христа. Стените са покрити с около петдесет изображения, които са много добре запазени и са единствени по разнообразието си. Някои се отнасят до Ветхий завет: Изгонването на Адам и Ева от рай, принасянето в жертва на Исака, преминаването на Червеното море и пр. Други — до Новия завет: многобройни сцени от земния живот на Спасителя и на Неговите ученици („Сервис екуменик дьо Прес е д' Ейформасион“, № 17, 27 април 1956).

Швеция. Ръководни лица на Баптистката църква на посещение в СССР. — Шест ръководни лица на Баптистката църква в Швеция са посетили напоследък СССР, включително Балтийските държави. След завръщането си от това посещение, което е продължило 12 дни, те са заявили, че са намерили не само в самата Русия, но и в Балтийските държави една „неочаквана и неограничена свобода на изповеданията“. Делегацията е взела участие във Възкресенската служба в старата седемвековна църква в Талин, столица на Естония. На делегацията са

направили особено впечатление многобройността на богомолците и интересът, който най-вече младежта проявява към въпросите на вратата (пак там).

Египет. Новата конституция и свободата на култовете. — Новата египетска конституция, макар че обявява Исляма за държавна религия, обезпечава свободата на култа и изповядането на другите религии. Конституцията признава на всички граждани равенството пред закона на правата и обществените задължения, без разлика на раса, език или религия. Между другите „неотчуждими права“ на човека стоят свободата на убеждение, свободата на събранията и свободата на научните търсения.

Според новата конституция и един християнин би могъл да стане председател на републиката, защото за този пост се изисква от кандидата да бъде само египетски гражданин, роден от родители-египтяни, но не и специална верска принадлежност (пак там, № 5, 3 февруари 1956).

Пакистан. Новата конституция и верската свобода. — Новата конституция на Пакистан, след осемгодишни обсъждания, е одобрена. Тя разпорежда председателят на Републиката да бъде мюсюлманин, но обезпечава религиозната свобода на християните и на другите верски малцинства. Конституцията, която е гласувала конституцията, се е състояла от осемдесет члена, от които двама християни (86% от населението на Пакистан е мюсюлманско; християните съставляват по-малко от 1% от общия брой на населението (75.800.000)).

„Доколкото ще бъдат зачитани законът, общественият ред и моралът, всеки гражданин има правото да изповядва, практикува и разпространява всякаква религия“, постановява чл. 18 от конституцията. „Държавата ще покровителствува всички права и законни интереси на немюсюлманските общности на Пакистан“, разпорежда чл. 28. „На никой гражданин не може да бъде отказан достъпът в учебните заведения, издържани от държавата, поради съображения на раса, вяра, съсловие или месторождение“, повелява чл. 13 (пак там, № 12, 23 март 1956).

Великобритания. Становището на Църквите по Кипърския въпрос. — Английските религиозни вестници разглеждат печалните последици, които може да има британската политика по отношение на Кипър. Органът на Шотландската реформаторска църква изказва съжаление, че архиепископ Макариос е бил заточен без предварително съдебно следствие. Органът на Англиканската църква заклеймява поведението на англичаните в Кипър, особено по колективните санкции и екзекуциите на пленниците-въстаници.

По време на сесията на Федерацията на британските църкви е била депозирана резолюция, която осъжда крутите действия в Кипър, особено по време на преговорите. Помирителните предложения на Кентърберийския архиепископ (ср. ЦВ, бр. 17—18, 28 април 1956) са били одобрени. Искане се от правителството да предвиди статут, който да даде на Кипър постепенна автономия, като общението с църквите на Кипър, Гърция и Турция бъде запазено („Ла Ви протестант“, № 24, 15 юни 1956).

СЪДЪРЖАНИЕ

1. На добър час, млади левити! Слово-приветствие на Негово Високопреосвещенство св. Врачанския митрополит Пансий, произнесено в семинарския храм, гара Черепиш, на годишния акт на зрелостниците — 17 юни 1956 година (по стенограма).
2. Нашето призвание. — Ик. П. Попалександров.
3. Божните имена и тяхното значение в Стария завет. — Проф. Б. Пиперов.
4. Велико дело на свите първовърховни апостоли Петра и Павла. — Тодор Събев.
5. За научното, философското и мистичното познание. — Р. Д. Обрядов.
6. Законът за уреждане на някои въпроси по пенсиите. — Л. Ч.
7. Из живота на епархиите.
8. Отзиви и бележки.
9. Църковна и обществена летопис.
10. Възникни новини.